

AJUNTAMENT DE CAMBRILS
Cultura

SILENCI

1

Carnosos infants, angelots barrocs i canors que quasi existeixen i remenen el baf de la dutxa al cristall, escriuen coses obscenes i t'engrapen els pits que desnues de blondes i gafets i en xuclen. Semblaria talment que un ordre diví se t'ha d'endur cap al mirall ni còncav ni convex on s'encén un crepuscle de Tintoretto. Només ens falten les màscares per a que et convidi a la dansa.

2

Primer. Posar la cafetera al fogonet. Segon. Obrir finestres, orejar les cambres. Tercer moviment: rentar els plats amuntegats a l'aigüera amb aigua calenta i lleixiu. Després les dents. Detenir-se, pensar si hi ha una altra vora de l'existència, més viatges que aquesta senda serena, un més enllà del cristall d'aquest mirall picat de mosques del Campo Sants Filippo e Giacomo. Pixar és l'última acció destacable abans de deixar els mitjons molls damunt la pell del radiador.

3

Hi ha una bombeta i un rellotge i un got d'aigua i una constel·lació de gossos a l'horitzó quasi transparents d'inexistència. Hi ha un cargol entre la menta i els pàmpols, un grill i un papalló atordit per la llum massa intensa del fanal de la gòndola. Hi ha un llibre de poemes que no has acabat de llegir. Hi ha una llebre escorxada amb els ulls com de vidre amb les ninetes dilatadíssimes prop de San Samuele. Hi ha un cor que no batega i una cadira amb roba doblegada i una taula que coixeja i una aixeta que no raja i una finestra que no es tanca i una ciutat que ronca i una cisterna espatllada i un ventilador que no venta i un llit que no m'allita i una finestra des d'on veig el món amb l'estampa torçada com la de les torres que s'inclinen amb la senectut veneciana.

ESTROFES VENECIANES

Custodi

En un disc dur he gravat mil imatges,
paisatges de carrers, lleons de bronze
que guarden les espatlles, roba estesa
que copia els colors d'una bandera.

No hi ha olors a la camisa estesa
ni fred a la crinera del felí.
Fotografies d'absències, mancances.

On és el custodi del sancta sanctorum
de la meva memòria? Una caixa
tancada amb forrellats i amb lacre d'or.

Però el Custodi té la clau, la vetlla,
i s'ha amarat de la caixa tancada
fins a ser mestre dels records perduts.

—Vine a trobar-me en la cova dels dies,
recorda'm el color del perfil de les ombres
i de l'ombra recorda-me'n els tons—.

La ciutat de les dones

“He vist una ciutat feta de dones.
En bancs d'arena, entre el mar i la terra,
algú hi va enfonsar cames de pell fina
embolicades en seda, daurades.
Sobre aquests fonaments feren palaus.

Amb els ossos llimats van fer columnes
que mai no es partiren i arcs perfectes
amb relleus de deesses procreant.

De les que posseïen el color
de la llacuna imprès en la mirada
van fer-ne esveltes finestres gòtiques,
amb bells vitralls que podien plorar.

Teixiren el cabell més fi, el trenaren
i així van protegir les seves cases.
Pluja o sol, hi lliscava amb suavitat.

Rajoles fetes de bells somriures
deconstruïts, parets amb mil sanefes
de mil colors de sang, maons de carn
cicatritzats amb unes poques llàgrimes.
Un paradís de cossos sense temple.

Canvien les olors amb la marea,
en els jardins floreixen les entranyes
i l'heura creix amb tons llavi carmí.”

LA PLATJA DE PONENT

He tornat a la casa vella que ja no tinc,
a la casa dels pares de bigues de fusta i parets amples
i a la platja de Ponent de la meva joventut,
amb un altre cos que no és el meu i no reconec,
i ja no hi queda ningú, ni rastre dels pardals.
Els fills que ja són grans, i els néts del Pere
de la cantina, són els amos d'un restaurant
de la guia Michelin.
La Rosita del peix es va morir l'any passat
en una residència de no sé quina edat
quan un dia li van canviar els somnis per sermons.
El Tomasset de la Paca es va quedar cec.
Les gavines fan becaines mes enllà del mar.
La Montse, m'han dit que viu a Barcelona
i cuida un munt de néts, que són una joia,
abans s'asseia en un banc de la Gran Via
desfilant els records d'un amor primerenc
que de ben segur avui encara no oblida.
A la Maite del Joan, les arrugues l'han traïda,
ja de gran ,el seu home se la va deixar
i viu darrere els vidres d'un soci-sanitari
de Reus enyorant els anys en que anava
a missa i plovia religió, si avui pogués
tornar enrere, xalaria com mai no va xalar.
El Ferran se'n va anar molt lluny, a l'Uruguai,
i ningú en sap res, ni els amics ni els parents,
sembla que el món se l'hagi engolit
com aquells peixets d'ulls grossos vorejant
la platja i perdent-se mar endins.
Ai l'Andreu!, de jove encara, se'n va anar a València
a treballar en una fàbrica de cotxes nous,
que pagaven més d'un sou i cobraven dietes,
i de tant estimar-se, es besava al mirall;
es va cassar dues vegades, la segona, a Paterna,
la primera a casa, al mas, al costat de l'alzina
on hi te encara el seu cor gravat amb el ganivet
de preparar les amanides i la samfaina
i de netejar el peix per al suquet.
La Tuietes, va deixar d'escombrar el carrer
i d'arremetre el gat que se li pixava a l'entrada
quan o tenia tot net i la taula parada.
D'aquells temps, no en queda cap senyal,
ni cap balda amb la clau a la porta,
tan sols de lluny unes escumes de silencis
t'omplen els llençols de soledat,
i ara volen omplir-te les mans dels records
que tenen la via lliure en una platja
deserta de tots. El temps ha canviat.